

Moře

Pavel
Kolmačka

TRIÁDA

EDICE
DELFIN

SVAZEK
STÝ PRVNÍ

PAVEL
KOLMAČKA
MOŘE

TRIÁDA
2010

Pavel
Kolmačka
Moře

© Pavel Kolmačka, 2010
ISBN tištěné verze 978-80-87256-17-6
ISBN verze PDF 978-80-87256-77-0

Nezvěstný

K VEČERU zvonily zvony.
Oknem se valily vlny
ticha a zvuku, síly.
Ještě se chvěje zed'
a na zemi leží drť ulit,
medúza, lastura s trnem,
všechno to vyplavené
na holý břeh.

ODPOLEDNE JSEM OPOMNĚL koupit pár piv
či levné víno, cokoli, čím bych udusil neklid.
A teď mi nezbývá než pobíhat po bytě: tři kro-
ky ke sprše, tři ke dveřím.

Oblékám kabát, omotávám si šálu. Pospíchám
za párou před ústy dolů, k řece. Tramvaje už
nejezdí, na kolejích se motá opilý.

Obcházím plynojem a jsem u mostu. Jasně
osvětlený asfaltový pruh, ocelové zábradlí.
Vykláním se, na hladině leží cáry mlhy.

Lysky spí,
hlavy pod křídly.
Vlny pleskají o pilíř.
Chlad proniká
do morku kostí.
Tuším proud,
studený
a silný.

V TRAFICE visí portrét nezvěstného.
Má malou jizvu, odešel odtud v létě.
Zima už dotírá, cesta se ztrácí ve sněhu.
Jestli ho uvidíte, dejte nám prosím vědět.

Obličej z kopírky tmavý, povědomý,
komu je podobný? Nevím, nevzpomínám si.
Dlouhý pruh ulice se vpředu svírá, úží,
obloha míhá se nad soutěskami.

V ZAPOMENUTÉM čase
pouštěli jsme se lesem
po indiánské stezce
k rokli, kde byl kdysi lom.

Přitisklí k černé skále
se zatajeným dechem
vnímali jsme celým tělem
chladnou nehybnost.

KDYSI V ZÁBĚHLICÍCH, večer u tramvajové
smyčky. Vzduch prosycen ořechy, kouřem a vlh-
kým listím.

V daleké záři vysoko nad silnicí scéna s večerí,
s hádkou a novinami.

Za torzem ohrady pařeniště zarůstalo býlím,
vánek profukoval skleníků.

Rákosí bujelo podél závlahové strouhy, vrcho-
lek topolu se ztrácel v mracích.

VYPROŠTĚN z neklidu marním čas.
V setmělé hospodě zírám přes bílou pěnu
k výčepu na plakát s nahou ženou,
k větráku: tudy sem vniká obloha.

Drobný bod světla ve mně
modrý a jasný podobá se
plamínku v smaltované karmě.
Vnímám proud, vlnu, jež mě nese.

V SILOVÉM POLI daleké černé díry
ve sprše peru si spodky.
K odpadu klouže chomáč mydlin,
pozvolna ztrácí se, mizí.

Alespoň určit v tom souřadnice
sebe, nás, dějů, věcí.
Bůh možná usnul: šachovnice,
ruka na bílém pěšci.

VYSOKO OKO
v šedé pláni,
ne zář,
jen prosvítání.

PO ŽELEZNIČNÍM NÁSPU
ve větru běží děti.
Ještě je nevolají,
nikomu nescházejí.

S UBÝVÁNÍM světla
mokvající místa
splývají s nezasaženými,
hrany se zdají měkčí.

Voda jen po pás.
Váhavě
vydám hlas.

Ne, nejsem žalmista.
Skuhrám z mělčin.

ZA ŘADOU topolů sem tam prokmitnou
poslední bruslaři, ostatní šli už domů.
Viditelní jsou jen v pohybu.
Puklý ret chutí připomíná víno.

Ve větvích vítr, mráz štípe do tváří.
Vzduch je tak lehký, průzračný, klidný, čistý.
Neslyšet hlasy, smích. Ocelové břity
rytmicky sviští a táhle skřípají.

Krajina vyhasíná, v duši stále hoří.
Zčernalé postavy létají mezi stromy.
Od úst jde pára, za hlavou vlají copy.
Pod ledem řeka se pomalu valí k moři.

HLAS ve snu řekl: Střechu vysprav pláty
z plechovek od primalexu.
Doprostřed sklepa nalož soudek zelí.
Pukliny ve dně vysprav trochou malty
z cementu, vody a písku.

Rozsvěcím, všechno si zapisuji.
Pak slyším v sadu šumět jabloně
a vítr listy rozmetat.
Táhlými vlnami o zdi pleská tma.
Teď. Tady. Na cestě.

Kodrcá
Velký vůz

V DOMĚ U TRATI zhasli. Bezvětrí, klidno, nazažustí list. Na nebi bez chvatu rozžihá se a zháší maják Polárky. Eridanus plyne pomalu a jistě na jih. Nehybně světélkuje hora Velryby, avšak Perseus nikde. Snad v letu upustil hlavu Gorgony a teď ji hledá. Umře Andromeda.